

ELŐFIZETÉSI DÍJ
 Helyben, másodszor fordítva
 Egész évre . . . 8 ft.
 Fél évre . . . 4 " "
 Negyed évre . . . 2 " "
 Hirdetéseket és nyilvántartási közleményeket a kiadóhivatal működtetői díjgyűjték szerint számít.
 Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partics
 könyv- és könyvnyomtatás- és városi híradó hivatalban az előfizetők és hirdetések küldendői.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ
 Vidékre postán küldve
 Egész évre . . . 8 ft. 60 kr.
 Fél évre . . . 4 " 30 "
 Negyed évre . . . 2 " 15 "
 Hirdetéseket lapunk számára a főtársi valamint minden nagyobb külföldi hirdetői irodák elvállalnak.
 Szerkesztőiroda:
Szelencse 106. szám,
 hova minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
 Beszédre és levelekre nem fogadjunk el. Kéziratok nem adjuk vissza.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtöki számhoz egy felívre terjedő könyvtalajában nyomott „regeny-csarnok” csatolatik mellette gyanant.

Hivatalnokai udvariasság.

Nálunk, Magyarországon, a hivatalnokai udvariasságot úgy hívják, hogy: gorombaság és durvaság. A legtöbb hivatalnok az ő hivatali szobájában egy muszka ezár, a ki a boldogtalan halandókkal könye és könye szerint bánik el. Egy valóságos zsarnok, kinek szemöldökei ráncától a privat felek reszketnek.

S ha elgondoljuk magunkban, hogy hivatalnokaink magaviselete társadalmunk, kulturális állapotunk, műveltségünk lú képét tárja elénk, fájdalommal látjuk, mennyire maradtunk el a művelt külföldtől.

Német- vagy Franciaországban a hivatalnok, a nélkül, hogy valaha látott volna bennünket, a nélkül, hogy valami érdek kötné hozzánk, jóbarátunk és olykor jöltevünk. A mit követelünk tőle, megadja kész szívvél, és ha valamit elfeledtünk kérni, eszünkbe juttatja, hogy nem szolgálhatna-e veled? Mert a német, vagy francia hivatalnok tudja, hogy mi az ő hivatalosa?

Mert hogy a hivatalnok mint viselkedik privat felekkel szemben, az csak felfogás dolga, — attól függ, hogy tudja-e, mire való?

Például, a mi hivatalnokaink nincsenek tisztában helyzetükkel. A közigazgatási tisztviselő, a kit alkotmányos jogainkól fogva a közakarat választ, — azt hiszi, hogy neki senkit se kell respektálni, csak fókortesét.

Ellenben az állami tisztviselő espúán főnökével szemben meghunyászkodó, mert csak attól fél, s ha annak bizalmát bírja, azt hiszi, betöltött hivatalát.

Ellenben a német vagy francia tisztviselő egészen másképen okoskodik.

Tudja, hogy az egész intézmény a nagy közönség érdekein nyugszik. Ha ez érdekeket kielégíti, akkor az intézmény talpköveit erősíti meg. Nem az ő egyéni állását óhajtja szilárd alapra fektetni, hanem az intézmény népszerűségét óhajtja minél kívánatosabb mérvben elterjeszteni.

Pl. Cauler nem annak örült, ha a publikum azt mondta, hogy a mi Cauler-nak udvarias ember; hanem annak, ha általában azt mondták, hogy a francia chef de sureté finoman bánik a panasztelvékkel.

Ellenben ha nálunk a rendőri közeget megdicsérik, az nem az intézményre, hanem az egyénre szól. Mert bizon atalában a rendőri közegek durvak.

Ezen a vizsásgáson pedig jó lenne segíteni.

A hivatalnokai fonoknek mindenek előtt szert kell tennie udvariasságra s finomságra, hogy jó példával menjen elo. Azután szigorúan meg kellene követelnie alárendeltjeitől az udvarias bánásmódot. Végül pedig ha valami panasz merülne föl, az illetőt keményen kellene büntetni.

Egyébiránt az udvariatlanságot leginkább gyakorolják a szegény pórnép irányában.

Ez is ritig dolog. Mintha csak visszaelnének tudatlanságával, mely nem mer panaszkodni.

Hányszor látunk ügyes-bajos feleket hivatali folyosókon idestova botorkálni. . . .

Van-e a ki udvarias kérdést intéz hozzá, hogy mit akar? Van-e, aki utba igazítja? A szegény paraszt pedig meg-meghunyászkodik, ha egy-egy urféle megy el mellette, de szólni nem mer. Ott

tétferegne napestig is. De ha azután valami szolgát talál, a kit meg mer kérdezni, még annak a büszke gögijét is el kell szívnie előbb, s csak azután kapja meg a kívánt utmutatást.

Urat és szolgát egyaránt udvariasságra kellene tanítani.

Egy udvarias hivatalnok a legkellemesebb ember a világon.

A kulai urbéres ügy.

(Folytatás.)

Az eddigiekből megismerhettük a bonyodalmás ügy keletkezését, a mely oly tiszta fenyében áll előttünk, hogy az ellen az irigység se agyarkodhatik.

Hogy az urbéri választmány tekintélyes szerzeményével nemes inteniót akart megvalósítani: kétség telen.

Hogyan erelt azonban a bonyodalom és herculezura, azt egész terjedelmében chmondanunk fölöslegesnek látszik. Mi az ügy mélyére, s nem földre akartunk tekinteni. Az iratokból kitetszik, hogy a választmány szamadásait pontosan betervezté a megye törvényhatóságának, mely pl. a 684879. sz. határozatában az 1875. év végéig terjedt szamadásokat véglegesen jóváhagyta.

Az intrikák már 1872-ben kezdődtek meg. Áskálódások, rágalmak s többefélekre akadunk az iratokban. Mig végre 1874-ben Kovacsics Emil is társai fölosztási folyamodványával a zavar egészen beállott. Hogy azonban mind az intrikák hajótörést szenvedtek, mutatja azon körülmény, hogy a megye törvényhatósága által elrendelt s tényleg 1875. okt. 12-én végre is hajtott pénztári fölvizsgálat azt eredményezé, hogy a 3511875. sz. a hozott megbízottsági határozat értelmében a

A „ZOMBOR és VIDÉKE”

TÁRCZÁJA.

Búcsú Ungvártól.

(1879. apríl. 15-én.)

Mit veszték én veled? hisz ily parányi

Városkát még nagyon sokat találni! . . .

Mégis derek Ungvár, hogy tova hagyálk,

Telo vagyon a két szemem könyökkel,

És fájdalom nagyon, hogy már mennem kell,

Midőn bár lelmem elmenésre zaklat.

Maradás-s mégis távozásra vágyni,

Ez nagy talány: nem fejt meg akárhí.

Egy pár hitvány embert im elkerülök,

S örömem nagy, hogy elmegyek közlök.

De istótem! ilyen sok jóbarátot

Egyszerre odahagyni, tán örökre.

Ennyit nem ér meg Ungvár minden okre,

Ideszámítva sok khatadra-járót.

No hát ha még: bánkódni nagy okom van;

De öröm magva eléd bánatomban.

Megyek jó Ungvár el, örökre innen!

Ugyan, ugyan te megirszt-e engem?

Poetádat, a jámbor Piripócsyt,

Ki — bárha nem sokat — szépet dalolt tán,

S van érdeme, nem egy bátrreferádán,

S kit most a sors szem elől meszse lödít?

Poetádtér potyogtatod-e könyved?

Ennyit nem érdemel, bár kérne többet . . .

De tud meg — hogyha már magamra vállék, —

Nem csak poeta, más is voltam itt meg . . .

Köröböl tölgetj kelle im nevesztem,

Kerteszkodnem sok rozsz peréj között,

S mi tagadás, bícskám belé torott,

Bárhogy szegyenem is, bevallom ingyen.

No a poeta hát gyomlálni nem tud,

Kimondatik reá, hogy: fel s alá ut.

Derek barátim! hadd megeskuszom rá,

S az eg akkép akkor későbbre hagyáná

A túlvilági ndot, mint, hogy így van:

Kerteszkodnem sok rozsz ez hivatasom,

A kotalajt én porhanyóra ásem,

Nemes nedű folyik olátsámban.

S a fa, mely nekülem is jót teremne,

Többet terem tólem öntözve, nyestre . . .

Kerteszk rangomról így hát degredálták,

És meghagyának pusztan poetának.

Megyek mint a paszirta, tel hazamból,

Tavaszi hazánat fölkeresse újra,

Ott szébb, ott vidorabál dalokra gyúva,

Szétvénzek boldogan a bérz főkörel,

S mig itt kapott sebekről hiszen panaszlok:

Velem zokognak az érzo galambok . . .

De Ungvár, hogyha egykor visszatérek,

Fogadjanak diszes diadal-ivék.

Mert vissza akkor térek — eskuszom! — ha,

Gyönyört lel az egész hon dalámban,

Ha már a pálmáját én kiváttam,

És zold borostyán hajlik homlokomra . . .

S mert szent, hogy valosnák jóslásom:

Vizsontlátásra, edes jó barátim!

Piripócsy.

A jégről.

(Körlezólat.)

A január 15-iki vasárnapon Zombor várost az a rendkívüli kellemes hír járta be, hogy a koresolvázó egylet jege, daczára a tavaszi napnak, befagyott.

Legott fölkerelkedett Zombor város mind a 25 ezer lakossága s jégre ment, az az hogy nem ment jégre, mert csakugyan befagyott, s e szerint mégis csak valóságjal jégre ment.

Uri fogatok egymást változtatták a koresolvázó egylet jegénél, a nép pedig hullámzott a körülökon kívül.

Aránylag koresolvázó sokkal kevesebb volt, mint néző.

A 25 ezer ott lévök közül csak alig 10,000 koresolvázó láttunk. Egyébiránt nehogy a számok pontoságában valaki kételkedjék: mi nem olvastuk meg a jelenlevöket, csak ugy nagyjából itélünk. S hogyha éppen szigorúan vennök a dolgot hát 35 jelenlevőért kezeséget mernék vállalni. Hanem milyen 35 volt ez? Mind-egyike megér egy ezret. Mert jobbraa nők voltak.

És milyen nők?

Kezdve az eroteles, magasnövesi, piros orczájú szépségektől le egészen a piczi angyalarczu lánykágig, volt ott mindenféle genre-ből.

A jég soha se cipelt hátán ilyen edes terheket. Csak ugy ropogott az örömtől, ha egy olyan svplhid könnyű termet tovasikamlott rajta.

S azt meg kell vallanunk, hogy a zombori hölgyek értenek a koresolvázó mesterséghez. Piczi lábaeskák-

tulajdonképi vagyon szerző választmány kizárásával az urbéri választmány egyszer s mindenkorra 4 tagban állapított meg. Csak hogy ez ellen a választmány felelősezt a helygözüminiszterium 33808.876. sz. rendeletével a megyebizottsági határozatot megsemmisíté, kimondva, miszerint a megye törvényhatóság az urbéri községi választmány saját-köri alapítványának intézkedéseivel egyedül felelőseleti hatáskörére szorították.

E miniszteri leirat azon kitétele, hogy alapítvány-szerző, felhagyta a kedélyeket.

Kedzettek az urbéri pénztár alapítványának tekinteni, a választmányt pedig csak pénztárkezelő bizottságának deklarálták.

A megyei törvényhatóság, vagy jobban mondva annak első tisztviselője az alispán így iparkodott a magán tulajdon jellegével bíró vagyonhoz lassan hozzá férkezni.

Akadit is a kákan esomé, melybe kapaszokdni lehetett. T. i. a 6 tagból álló választmány Vaally Istvánnak a ki a penzt kezelte, díj fejében 6-od kamat forinot szavazott meg, egyszermind jutalom képen az urbéri pénztári vagyon megszerzésének érdeméért, melyet nevezett pénztárkezelő tag arra használta fel, hogy a tekkönyvileg nem biztosított tokéknak az adósok időközbeni vagyonhanyatlása folytán beállott hiányait pótolja azon öszegig, melyet számadásaiiban kimintottak.

Természetesen ebből azt okoskodták ki a ténymegyelők, hogy mert a 6-od kamat csak 76-ban lett megszavazva, az csak onnan is jár a pénztárkezelőnek, a helygözüminiszterium azonban ismét közbeszélte, s a vitát eldöntötte meg pedig a megye ellenében.

Már csak magában véve az is gyanús, hogy a megye bizottsága két ízben hozott határozatot, melyet a helygözüminiszterium megsemmisített. Míj elmondjuk rá később magyarról a mondókánkat. Azonban a sok furfangnak végre sikerült oda terelni a dolgot, hogy a leendő alapítványt jelenleg is alapítvány színeben lassák odafenn, miért is a helygözüminiszterium a kezelő választmánytól formásan alapító levelet kért. Ennek oly forma értelmezést lehetne adni, hogy hát ha valaki erős ígéretet tenné, hogy 10—15 év múlva, majd ha sok pénze lesz, s a jég nem veri el a vetést, e alapítványt tesz, ebből az ígéretből kifolyólag már ma is kénszeríthetnek, hogy állítsa ki az alapító levelet. Mikor még nincs is annyi pénze, s nem tudja, hogy mint lesz, mikor lesz, s hogy lesz?

Ámbár a példa nem egészen illik rá az urbéri választmányra. Mert annak megvolt a pénze, ha nem is annyi, mint a mennyit gyűjteni akart. Nem volt azonban más tenni valója, mint az alapító levelet elkészíteni s a megye bizottságának benyújtani.

Csak hogy a megye első tisztviselője az állandó választmány javaslatát könnyen befolyásolhatja, arra pedig a megye közönsége azt szokta mondani, hogy nem szól rá semmit, hanem nagyot hallgat, mire fölhangzik a szokott refrain: „elfogadtatvány, határozattá vált!”

Igy történt, hogy a kiállított alapító levelet se alakilag se tartalmilag nem helyeselték, s el nem fogadták, habár alban senmi államellenes cselekményt foglaltatott, s habár minden alapítókban jogában áll,

olyan alapítványt tenni, a milyen az o szája izenek legjobban megfelel, csak ne ellenkezze a józan észsel, s a morállal, s államellenes ne legyen.

Mint hogy azonban a helygözüminiszterium is osztá a megye közönségének nézetét, hogy t. i. az alapítványozás ne legyen juxta mentem fundatoris, — a megyei előjáróság még tovább ment. T. i. elrendelte az urbéri választmány kiegészítését. Az igaz, hogy a választmány 11 tagból állott, de igaz az is, hogy mindjárt működése elején 8 tagra olvadt le, azután meg 6 tagból állt, s végre a megye bizottság 4 tagot rendelt ki pénztárkezelőnek. Évek során át elégséges volt a 8, a 6 tag.

Pedig a kezdet nehézségeit inkább kellett volna többnek legyőzni, mintsem hogy a már-már bevezétt munka további folytatására szaporítsák a választmányt.

Mindazonáltal ebben nem igen találunk visszafelé, vagy intrikát. Mert hiszen az összes urbéreszeknek jogukban áll akár megfosztani is a választmányt hatáskörétől s akár egészen friss választmányt alakítani.

De milyen választás történt? 1881. évi sept. 12-én 125 urbéres választó 7 tagot választott. Az összes választásra jogosítottak száma 626 volt. Ezek közül 141 tag a község házában a választás ellen nyíltan s írásban is tiltakozott. Tehát a választásra jogosultaknak íly törpe minoritása által választott 7 tag miként lehetne acceptálható a 4 tagból álló s rögeente megválasztott választmány által?

(Folyt. köv.)

A hintázási rendszer.

E rendszer elnevezését a hintától vette, melynek az a tulajdonsága, hogy majd itt, majd ott lemez. Mindentől es sehoh. Az ember a ki benne ül, nem érez maga alatt biztos talajt. Azt, a ki nézi, — elszédíti. Szédülés és szédülésnek jelképeje kitéjezése a hinta.

E rendszer híveinek szájaból mindig a szepet, jót és nemest halljuk hangzotatni. Ánde cselekedetük sosem felel meg adott és hangzotatott szavuknak. Morál-philosophok, szájszokásból.

Ha felebarátjukkal beszélnek, ezt csak önérdékből teszik. Színik a legjobb barátot, hogy így a könnyen-hívt kizsákmányolhassák. Fájdalom! e rendszer mai napjainkban nagy kultusznak örvend. A gazdag előtt, ha még oly becselen tudom szereze vagyonát, mindenki süvegel, hogy annak rendje és módja szerint kegyébe behelyezze magát az illető. Hisz nem lehet tudni, mint szorul az illető pénzére. A zsarnokoskodó hivatalnok előtt tétet hajtanak az emberek; mert előfordulhat eset, a midon némi elnézés váratik tőle.

De aztán, ha ezeknek háttat fordít a hintázási rendszer híve; ekkor kiönti epéjét. Még oly dolgokat is előhoz az általa dédelgetett emberre, a minek valójában semmi alapja nincs.

Nemcsak közéletünkben, hanem társadalmi téren is mindennapiak az e fajta emberek. Ha tréfát hallunk, ez bizonyára oda céloz, hogy a szomszéd, ismerős vagy a barát kinevetéssék és guny tárgyává tétessék.

Ez azonban még a kisebbik baj volna; de ha közéletünkben is azt kell tapasztalunk, hogy e rendszer mindenütt honos; ekkor már csakugyan elborul a hazafiak lelke. Nem marad fenn vigasz; mert soha sem

jöhétünk tisztába, vagy ellenléteknék mi a nézete. Nem tudhatjuk, milyen az a ferde nézet, mely ellen küzdünkkel.

Legszámban találkoznak e rendszer híveivel közgyűlési teremben. Itt a legtrikább esetben lehet az igaz szót hallani. Mindenkinek meg van a maga érdeke, igaz véleményét elhallgatni. A tisztviselő feltű állását. Tart attól, hogy valamely párttal collisióba jön és hogy ennek folytán választás alkalmával az igaz szó hivatalból kerül. A nemes képviselő testület sok tagja pedig várja a közgyűléből a konzort és többre becsült ezt az igaz szótól. Nem ritkán néveli a többre felburjánzását közéletünkben a főispáni mosoly.

Az ily létező viszonyokkal szemben hivatásunknak tartjuk minden adandó alkalommal e rendszer híveit névelni is meghegyezni. De nem fogunk megelégedezni azokról sem, kik förtéve minden önérdéket a közgyűlési igaz apostolai.

Szívesebben tesszük ugyan az utóbbit, de nem riadunk vissza az előbből sem. Hadd tudják az emberek, kiből bizhatnak és kiből nem. Ez uttal dr. Hiedeg Béla Szabadka város főorvosáról emlékeztünk meg.

Mult évi egyik városi közgyűlés alkalmával nagy vihart kellett a képviselő-testületben forvornak abbeli indítványa, hogy a városunkhoz igen közel fekvő disznó-hizlalda egészségügyi szempontból távolították el. Ezen indítvány kibőlésében maradt; mert sok volt ám a városi atyák közt, kik ennek keresztülvételé által anyagilag károsodtak.

A főorvos hivatását kelőleg felfogva, az ügyet a miniszteriumhoz appellálta; hol méltányolták a főorvos indoklását és véleményadását. Itt szinte többre becsülték a polgárok egészségét és életét, mint németi egységek anyagi károsodását.

Örömmel átvölzi a város közönsége e miniszteri leiratot; mert valóban türelmetlen volt az inficiál levegő.

Gratulálunk a forvornak kivívott sikeréért! No bítsa ott a hamis próféták abbeli kifakadásai, hogy vélemény-adásáért majd meglakoltatják a jövő választásnál.

Igy és soha másképp! A hintázási gyomként irtandó! ugy kivívja ezt a közjő.

Nem eszünk ugyan azon korszak után, a mikor közéletünkben a fokos játszta a főszerepet; de ha választáson lehetne a régi és mai korszak tanácskozási módja között, minden habozás nélkül a fokos választanók; inkább fokossal, mint rágalmazással tanácskozn.

Jelszavunk: le a hamis prófétákkal!

Buchwald Lázár,
szabadkai ügyvéd.

Színészetünk.

Mint organuma a közvéleménynek köteles egy lap Jelkiismeretes bírálatot hozni a társadalmi életben fölerült mozzanatokról. Ilyen fontos mozzanat a színészet, mely Jakabffy Gábor színgyűjteménye által f. hó 14-ike óta társadalmi életünkben elősordint szerepet van hivatva játszani. Jóllehet e szerep minden tekintetben megérdemli a szigorú bírálatot, mert aki azt be akarja tölteni, annak jól el kell látva lennie erőkké s tehetségekkel, — mi ezuttal nem fogjuk a kritika azon mértékét gyakorolni, melyet egy nagy színházlátogató közönség igényelhez kell szabnunk, mert közönségünk bár intelligens s műrű, de túlságos sokat követel s nem ad sokat.

Már pedig, hogy kicsiszolt és kényes műnyenyeknek egy társulat megfelelhessen, ahhoz a közönségnek is sokban kell hozzájárulni.

S bizonytal, ha közönségünk tömeges pártfogásába részesítené e színtársulatot, mi odahatnánk, hogy erőit folyton szaporítsa. Egyébként a színtársulat, mely eddig láttunk, mint biztos kűtföbol értesülünk nem teljes egészen s tagjai folyton érkezőnek. A hála miatt a színpad nem lehetett teljes, — s a kezdet nehézségeit a legjobb társulat se küzdheti le.

A ki tehát Jakabffy társulatát az első előadásból akarja megbítni, az helytelenül cselekszik.

Ismeretlen színpadon, ismeretlen közönség előtt a legjobb színész is elfogult és nehézkes.

Az első előadásból éppen nem lehetett a társulat megismereni, mert hiszen már a második előadás is jobb, míg a harmadik egészen tűrhető volt.

A „Legény bolondja” minden este rosszul volt megválasztva bemutatónak. Egy cselekmény nélküli, cifra, hangzatos párbeszédből álló, minden psychologik nélküli darab ez, melynek nem annyira a „legény” mint inkább a „színeszet” s leginkább a néző publikum a „bolondja.”

Színészeink tőlük telhetőleg iparkodtak a darabhoz képest jól játszani. De ez haszlatlan igyekezet volt.

Jobban sikerült emel a „Borzáné Marcája” mely jobbnak nem mondható ugyan az előbbinél, de rosszabbnak sem. A színészetet ebben Jakabffyné (Marcsa) játszotta. Jakabffyné a társulat kiváló tagja s mellette pályatársai messze elmaradnak.

kal oly ügyesen lökik magukat tova, mintha repülő tündérek volnának.

Izazió nagy kár, hogy a jégen nem szoktak királyt választani, mint a bátkeremben. Hiszen olyvégre egyik is olyan sikamlós, mint a másik, s ha a táncművészet érdem, akkor a koresolyázást se szabad megvetnünk.

A koresolyázás valóban egy nehezebb, a táncnak. A jég valószínű bátkerem. Itt is ott is meghiűtheti magát az ember s valamint agyon-táncolhatjuk magunkat, ugy halálig koresolyázhatunk.

Sot mjabban egy sajátságos öngyilkossági mód találtott fel a kolombusi leleményességű életuntak által, mely nem egyéb, mint koresolyázás, kivágott ruhában. Valóságos öngyilkosság.

Különb a nyaktörés veszélye akarát ellenére is fenforog ott. Hányan esnek hanyatt a jégen. S az ilyen esések bizonyos titokteljes összefüggésben vannak a malitiosus orral . . . Az ember hátra esik és az orrát tőri be; azután arra bekik s a hátán ül lyukat. Semmiféle esés nem oly kizárkalmazott, mint a jégen való bukfenc.

Erről azonban nem beszélhetünk sokat. Hölgyeink a jégen megállják a sarat, s eléggé szilárdak, hogy el ne essenek.

Csak egy pár esetről emlékeztethetünk meg.

Teszem Corinna k. a. esetéről. De az nem humorisztikus, hanem ellenkezőleg tragikus. Corinna k. a.

Eleket. Forrón megcsörzöt a közt, s közelebb húzódtott hozzá.

„Ne ily kétségbeesetten — szől gyengéd, baráti hangon. — legyen férfi! Semmi sem lehetetlen ha erők és eszelvénységük csorban nem hagy. . . . Azt hiszi. Irén márványból van?”

„S honnan tudja ön azt, hogy . . . ?”
„Hát kell-e előbb az egész világot bejárni, míg az ember eléggé felsejtővé lesz arra nézve, hogy megértse azt az összefüggést, mely keserű szavai s ama lányka fele vetett szemrehányó pillantásai között létezik?”

A két lányka ez alatt az ablakhoz lépett. A magas üvegtábla, melyet a tél szélsője teljesen átlatáztalanná tett, magára vonta figyelmüket. Gyönyörű jégvirágok ragyogtak ott a gyér napsugár fényétől ezer színt jászva. — egy fától volt az, méltó a tél királynő másztalájára . . .

„Imádok a telet, susogó Irén, nem akarva zavarni az ifjak látszólag mely érdekű társalgását, melyből csak egy-egy szó tűt meg fűlét. — nézd e pompás jégvirágokat, mino fenséges rajz ez, Jolánka. — csekébbek a jégvirágoktól, örökké elszemlélem, de azért utánozni nem tudom. Az alak csak sikerül, de a szín elrontja a halást. He megzabálnék ilyen szemfedőt kívánnék magamnak. Ez alatt tán tünderálmok keresnek föl szímat?”

Mi jut eszébe? Honnan ez a bizzar észme! Te kinek élte csupa öröm, mi jogon álmódozol élted tavaszán fagyos síró?”

„No hiszen nem is azt akartam mondani, csak azt, hogy mily nagyon szeretem ezeket a tündéri rajzokat.”
S hogy megmutassa, mennyire szereti piros ajkair forrón az üvegtáblára tapasztás s nem tördöltöz azután azzal, hogy a jégvirág e forró esztől hervadásnak indult . . .

Egy-egy fényes bimbó megolvadt, s ragyogó könyecskékként pergett le az ablak-kerethez.

„Böddog vagyok télen, folytatán. — ez az én kedvenc évszakom.”

„Szegény öreg Lenárdné két árva unokájával alig-ha osztják kelkeségüket, midőn a hideg tuzhely még kuporodva, járkáz kényerrel olják ősségüket. — válaszólt Jolánka bájos gúnyval. — Nehéz télen kényeret szerezni annak, a ki már élete esztőjén áll és még két gyermek utáni gondokat hordoz agg és erőten vállain.”

„Ah toppantott türelmetlenül Irén. — hányszor meghagytam pedig, hogy lássák el őket mindemmel! Az borzasztó lehet, chezni, fázni! Beteged tesz az a gondolat hogy ily nélkülözések közt él valaki közelben. Még ma keresel fel őket helytettem, Jolánka, édesem, add át nekik ezt a kis összeget, holnap elhíni szeretek küldök nekik. Magam nem mehetek oda, mert — nem lát-hatom a szenvedőket.”

„Meglesz! — De lássuk csak mit művelnek ezek az urhák. — Mi egészen elkülböztetnek magunkat tőlük. Pedig ez nem illik!”

„S legkevésbé most, midőn Elek jogosan követel téged tőlem, kitől oly sokáig meg volt fosztva. Ugy-e kedves hölgyem te, most visszanyeréd ismét arczod rozást. Hiszen sokszor mondtad, midőn megokallád fagatásaimat, hogy egyedül fivéred távolléte hást. Most ismét bírod őt, s e jobban szeret, mint valaha.”

„Böddog vagyok Irénem — de lásd oly nehéz a boldogsághoz is hozzászoknom. Nem tudom elhinni, hogy ez már most így lesz mindig.”

„Pedig én is testvéred voltam, én is szerettelek úgy mint Elek. Mert toled tanultam, nemcsak érezni Édes Jolánkám! gyakran ha eldött állok, pirulok oly gondolatokért, melyek nem visszatetszok előttem ha magam vagyok. Azt barátságodnak köszönhetem, s ha van bennem valami jó, azt toled tanultam el.”

„Az pedig vajmi kevés”, szolt közbe Irén, ki nem állhatta meg, hogy ne figyeljen kissé a lánykák beszédére. — már megbocsáss Irén, ha kimondom a mit érzek. Több jót is tanulhattál volna Jolánkától, a kinek fivére visszatérte fölötti örömben én tiszta szívenből oztozom.”

Jolánka elpirult, a mi arczát rendkívüli bájosá tévé, mert büszkeszori jelenség volt azon.

„Igazán — szolt némi elfoaltsággal, ön mindig részt vett árvaságomban, ön barátom volt, s ezért Elek köszönetét tartozok önök.”

„Mindenesetre” sietett rá Elek válaszólni, mialatt megszörítte kezét.

„Ó nem oly nagyon. Hiszen soha se volt alkalmam, hogy meggyőződhettem volna határtalan tiszteletem és áldozatkészégem felől.”

Duzzogva fordult ez alatt Irén Elekhez.

„Nos, régi lovagom, ön elfeledett engem? Azt hiszi mert szilas legényné nőtt 10 év óta, nem is szabad játszóársnőjéhez leereszkönie.”

„Ha én emberebb lettem, ön bájolává lett ez jódo óta s nem az én változásom, mint inkább az öné tesz félénkő.”

„Ah lám, Amerikában is tudnak bökölni.”

„A szépség az egész világon egyformán bódít. Még az emberevő népek is elismerik hatalmát, habár egész másban keresik nyilvánlítását, mint mi.”

„Haha! talán csak nem tanulmányozott egy ilyen részszini szépséget utazásaiban. Képzeld Jolánka, egy részszini sognó! — nem volna rossz tréfa!” E gondolatban amyi mulattatót talált, hogy kacagva dött egy támlányba, észre sem véve barátjae komolyságát, kinek tekintete aggódva függött Elek elhalványuló arczán, majd pedig Iván összevont szemöldéin.

Végre is Elek szakította meg kacagását.
„Soha se kérjje azt, hogy mit tapasztaltam. Tudja meg, hogy ott, hol nem képesek a nő akjai annyiféle kitételben elchebenni a szív érzelmét, jobban, hűvebben tudnak szeretni, mint nálunk, a hol minden leány „imád” — „bálványoz” s e közben elfeled egyszerűen és igazán „szeretni”

Volt valami a hangban az arezkifejezésben, mi e szavaknak bizonyos sajátzeru hatást kölcsönzött; hasonló volt az a kitörni igyekvo, de elfojtott érzelmek; olyan „nemestő”-féle, onnan a rég letűnt időkől a nőre Irén lecsendesült és gondolkodóvá lon.

„Ó ne legyen igazságtalan, kiállott fel Iván, miközben Jolánkára mutatott. — nézzen oda, tekintsen e szerető szemekbe, s térdeljen le e szent előtt.

„Bocsáss meg Jolánkám,” gyengédén keblére vonva őt, te az maradtál a mi váltál, a minék hűttelek, midőn lekem ozeinokokat át hozzád repült; te szeretsz hűven, odaadással, nemesen!”

„Ó ez az igazán imádnád kultusz! Te istenség vagy Jolánka!”

„Nehéztesz rám, Irén?”

„Nem, de különösnek találom, hogy ma Iván is más istenséghez szerődik. Elek úr, ha tapasztalatait értékesíteni akarja, tanítsa meg előbb Ivánt is hűségre?”

„Gonosz! sugá Jolánka fülebe, hogy lehetsz ily ki méletlen áruanta?”

„Éh mi szükség arra, hogy szószólója légy!” heveslődek Irén, használatilag magát barátjae gyengéd ölésebe. — „Iván is határozhattad el magad a pártfogó szerepére?”

(Vége köv.)

Szerkesztői üzenetek.

G. Apatin. Megánvelevet írunk
M. R. Szabadka. A „lepe kalandjai” készülnek. Gratulálunk!
H. L. Zenta. A kért igazolványt hova hamarabb elküldjük A. T. p-t annak indítottuk.

Felelős szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény.

A zombori illeték kiszabási hivatalnál egy véglegesített díjnoki állomás egy forint napidij mellett azonnal betöltendő.

2683
polg. 881.

Árverési hirdetmény.

A palánkai kir. kincst. uradalomnak, Kohn Ignác és neje Fürst Julia, német-palánkai lakosok ellen, 1881. évi október hó 28-ik napján, biróilag 1483 frt 23 kr. kielégítése iránt lefogalt 4 kazal szeméből álló s 312 frtra becsült ingók nyilvános elárverezésére, 1882. évi január hó 25. napjának d. e. 9 óráját Pivnicka községhezához kitzitom, melyhez vemi szándékozik közpénzszettes mellet meghívaton, egyben felhivatnak a netán elsőbbséget támaszthatni vélok, hogy elsőbbségüket irásban legkésőbb az árverés megkezdéséig bejelenteni el ne mulasszák, mert ellen esethen csupán a vételár fölöslegére fognak utaltatni.

Kelt Hódásághon, a kir. jbiróságán, 1882. évi január hó 15. napján.

Papp Sándor, kiküldött.

Legújabb feltűnést keltett

TALÁLmányok!

Fehér mellszörp,

köhögés ellen.

G. A. W. Mayertől Borsoszlóban. Egy üveg 50, 90 és 180 kr.

SZAPPAN KIVONAT,

mely a szappant nélkülözhetővé teszi, csomagja 10 krért, használati utasítás a csomagon létezik.

Keményítő fénymáz, (Stärke Glanz)

finom fehérneműnek meglepő eredményt hoz létre.

Csomagja 10 kr.

Bäuchler-féle kiváló finom

indiai cseppek fogfájás ellen.

Egy üveg ára 35 és 70 kr.

Kaphatók: HEINDLHOFER RÓBERT

fűszerkereskedésében Zomborban.

Postai rendelmények pontosan teljesítettek.

Jellege: „A mi jó és olcsó azt vedd, ha nem is kell.”

Az eloladott idoszak miatt alant sorolt ezikk a vételár alatt adatnak, és pedig:

berlini télkendők,
filz női alsó-ruhák

és
gyermek-öltönyök, muffok

és
egyéb téli ezikkek.

Tanácsolhatjuk a n. é. közönségnek minden időjóslás nélkül az alkalmat fenti ezikk megszerzésére felhasználni, hogy netalán szigorú hidegség hirtelen bekövetkezében, ez ellen megóva legyen.

Tisztelettel

Weidinger S. és Zs.

Nadasch, Muzsik és Partlics

könyv- és könyvadászata.

ajánlja nyomasztereit a n. é. közönségnek, melyek oly gazdagon vannak ellátva mindennemű nyomatvány elkészítéséhez szükséges szerelvényekkel, hogy a legfinomabban és legizilesebben készítenő munkák a leggyorsabban s legolcsóbban eszközölhetnek.

Videki megrendeléseknek pontosan, gyorsan s telkimeretesen teszünk eleget.